

Nagycsütörtök, Nagypéntek április 9-10.

Igehirdető: Kocsik Mónika

Mt 26, 36-46

36Akkor elment velük Jézus egy helyre, amelyet Gecsemánének hívtak, és így szólt tanítványaihoz: Üljetek le itt, amíg elmegyek, és amott imádkozom. 37Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, azután szomorkodni és gyötrődni kezdett. 38Akkor így szólt hozzájuk: Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok velem! 39Egy kissé továbbment, arcra borult, és így imádkozott: Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te. 40Amikor visszament a tanítványokhoz, alva találta őket, és így szólt Péterhez: Nem tudtatok egy órát sem virrasztani velem? 41Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen. 42Másodszor is elment, és így imádkozott: Atyám, ha nem távozhat el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod. 43Amikor visszament, ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük. 44Otthagya őket, újra elment, és harmadszor is imádkozott ugyanazokkal a szavakkal. 45Azután visszatért a tanítványokhoz, és így szólt hozzájuk: Aludjatok tovább és pihenjete! Íme, eljött az óra, és az Emberfia bűnösök kezébe adatik. 46Ébredjete, menjünk! Íme, közel van az, aki engem elárul.

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Az utolsó vacsora meghitt együttléte után Jézus a tanítványaival a Gecsemáné kertbe megy. Ez a hely egy olajfákkal teli kis liget az Olajfák hegyének tövében. Jézus tudja, hogy elérkezett az idő számára. Isten Fia itt, ezen a helyen valóságos emberként kerül elénk, aki egyrészt tudatosan készül halálára, másrészt minden emberi porcikája rettegve próbálja ezt elkerülni.

Jézus fél a rá váró végső úttól. Nem is a haláltól, hanem a szenvedéstől, ami odáig vezet. Mint minden ember. Hiszen valójában nem is a haláltól félünk, hanem a betegségtől, a szenvedéstől, ami ezt megelőzi. Ez az, amit mindenki elkerülne. Csak ezután jön a végtől való félelem. Az ismeretlentől való rettegés.

Jézus, mint valóságos ember, valóságosan retteg attól, ami rá vár. Ezért jelentkeznek rajta a félelem tünetei: verejtékezés, talán hidegrázás is, reszketés. Ebben a szélsőséges lelki állapotban se tehet semmi jobbat, minthogy elvonul egyedül imádkozni, ahogy mindig is szokta.

Elvonul egy félreeső helyre, hogy a saját belső szobájába térjen. Hátrahagyja tanítványait, még a szűk kört is, akiket maga mellé vesz: Pétert, Jakabot és Jánost, de megbízza őket azzal, hogy lélekben vele legyenek, virrasszanak. Virrasszanak és imádkozzanak vele, hogy kísértésbe ne essenek. Hogyan is értheti ezt Jézus? Ő tudja nagyon jól, hogy egyetlen hatásos eszköz van a kísértés ellen, mégpedig az imádságban töltött virrasztás, vagyis az imádságos éberség.

Ahogy Jézusnak van már ebben tapasztalata, hiszen 40 napot töltött a pusztában imádkozva és böjtölve. Ebben a hiányállapotban jött el a kísértő, hogy kihasználja Jézus testi, emberi gyengeségét és így vegye rá arra, hogy elhagyja mennyei Atyját. Jézus azonban éberségében felismerte a fondorlatot, és kitartott Isten mellett.

Jézus tudja, hogy ébereknek kell lennünk ahhoz, hogy felismerjük, ha Istentől el akar taszítani a gonosz, ha el akarnak taszítani körülményeink, a látható sötét jelek. Éberségre és imádságos lelkületre van szükségünk ezekben a nehéz időkben is, hogy ne adjuk fel a reményt, hogy Istenbe vetett bizalmunk ne lankadjon, hogy erőt vehessünk akár a bezártság, akár a magunkra maradottság érzésén is.

Nagy szükségük van erre az éberségre a tanítványoknak is, hiszen a lelkük ugyan kész arra, hogy mindvégig kitartsanak Jézus mellett, hogy mindvégig higgyenek benne. Azonban testük, emberi lényük erőtlen. Péter is hiába fogadkozik, hogy még a halálba is követi Jézust. Amikor életét fenyegetve érzi, nem meri vállalni őt, nem meri beismerni, hogy ismeri, hogy Jézus tanítványa. A félelem, a kétség erőt vesz rajta, mert a test erőtlen. A többi tanítvány is testben gyengének bizonyul, hiszen a döntő pillanatban elmenekülnek, mert életüket féltik. Egyedül Jézus virraszt, ő marad éber. Éberségét bizonyítja, hogy nem menekül el, hanem várja mindazt, ami következik. Háromszor kéri az Atyát, ugyanazokkal a szavakkal.

Akkor imádkozunk így, amikor egy dolog köt le bennünket, s meghatározza gondolatainkat, minden érzésünket. Csak azt az egy dolgot visszük az Atyaisten elé, mert akkor, abban a pillanatban életbevágóan fontos és meghatározó. A legnagyobb gond, amit a Mennyei Atyának mindenképp meg kell hallgatnia, mert abban a pillanatban, időszakban semmit sem kívánunk jobban, mint azt, hogy Isten orvosolja azt a problémát, amit elé viszünk.

Így viszi Jézus ügyét a mennyei Atya elé, mert ebben a zaklatott helyzetben is az Atyára támaszkodik. Arra az Atyára, aki megbízta őt ezzel a nehéz úttal. Ugyanakkor hiába ellenkezik minden porcikája, annak ellenére, hogy az ő teste is erőtlen, emberi lényé feladná a küzdelmet, tudja, hogy az a leghelyesebb, amit az Atya akar. Az ő alarata fontos, és ha az a legfontosabb, akkor annak kell történnie, bármennyire is elkerülné ezt az egészet. Ki kell innia a keserű poharat. Sorsa, végső útja elkerülhetetlen. Jézus lelkének erőssége erősíti emberi lényét is, hogy legyőzze a menekülés kísértését. Hogy végig tudja vinni ezt a fájdalommal teli utat.

Vajon az emiatti szomorúság gyötri Jézust? Azért lenne szomorú mert ez meg fog történni vele? Ez is mennyire emberi lenne, hiszen mi is mennyire el tudunk szomorodni, amikor magunk előtt látjuk sorsunk negatív alakulását. De talán nem csupán ez keseríti el Jézust, hanem leginkább az egész emberiség miatt emészti szomorúság. Azok miatt szomorú, akiknek gonoszságát már előre látja, akiknek bűne miatt szenvedni fog.

Szenvedni fog Judás árulása miatt, a tanítványok hűtlensége miatt, a hazug tanúk miatt, Pilátus gyávasága, a főpapok hataloméhsége miatt, és az összes ember miatt, akik kihasználják a gyűlölködés és erőszak lehetőségét. Így feszítik Jézust végül keresztre, ilyen erőszakra, kárörvendésre, gúnnyra éhes emberekkel körülvéve. Így olvassuk Nagypéntek eseményeit:

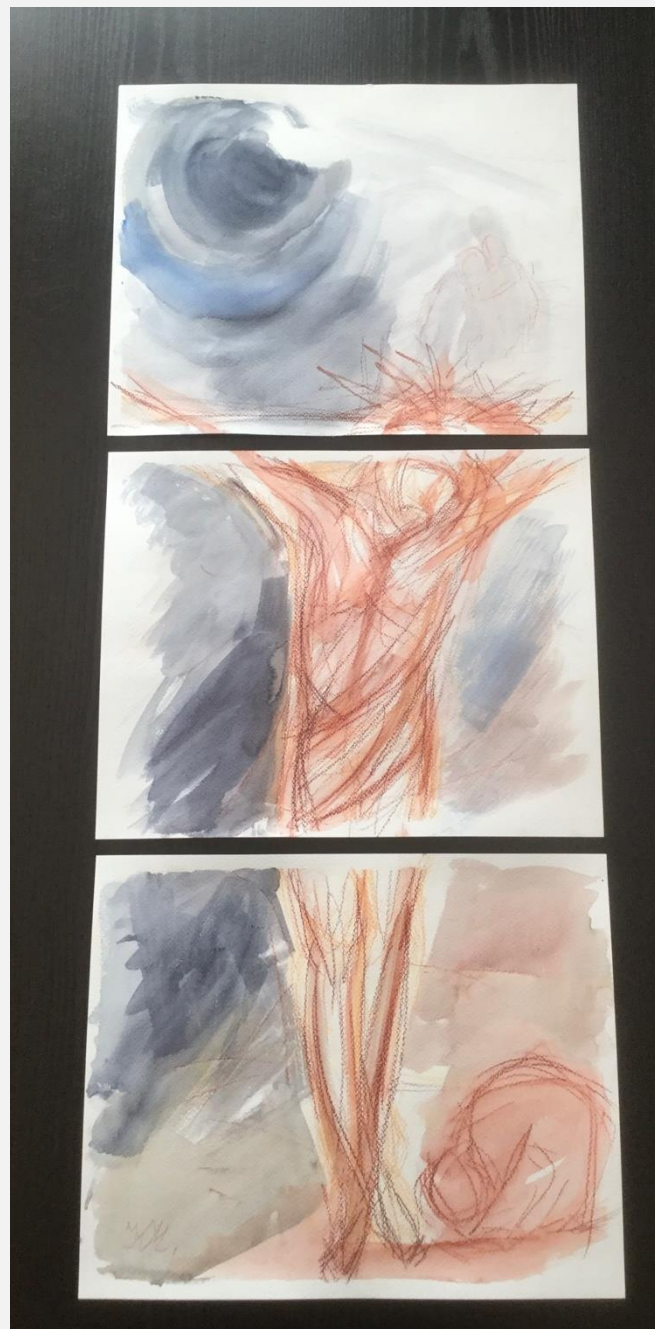
Mt 27,31-50

31Miután kigúnyolták, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruhájába, és elvitték, hogy keresztre feszítsék. 32Kifelé menet találkoztak egy cirénei emberrel, akinek Simon volt a neve: ezt arra kényszerítették, hogy vigye a keresztet. 33Amikor arra a helyre értek, amelyet Golgotának, azaz Koponya-helynek neveznek, 34epével kevert bort adtak neki inni. De amikor megízlelte, nem akart inni belőle. 35Miután megfeszítették, sorsvetéssel megosztották ruháin; 36azután leültek ott, és őrizték. 37Feje fölé függesztették az ellene szóló vádat, ezzel a felirattal: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. 38Vele együtt feszítettek keresztre két rablót is, az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől.

39Aki elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták, 40és ezt mondták: Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről! 41Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és a vénekkel együtt: 42Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne! 43Bízott az Istenben, szabadítsa meg most, ha kedveli őt; hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok. 44A vele együtt megfeszített rablók is ugyanígy gyalázták.

45Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség támadt az egész földön. 46Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Éli, éli, lámá sabaktáni, azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? 47Néhányan az ott állók közül, akik

hallották ezt, így szóltak: Illést hívja. 48Egyikük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszálla tűzte, és inni adott neki. 49De a többiek ezt mondták: Hagyd csak, lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse őt. 50Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét.

Jézus keresztútja körül van véve rosszakarattal, megvetéssel és gúnnyal. A katonák már túl vannak a csúfolódáson, levehetik róla a bíbor színű köpenyt és visszaadhatják saját ruháit, hogy abban feszítsék keresztre. Jézus pedig kimerülve az átalvatlan éjszakától, meggyötörten a veréstől és az őt ért megaláztatástól, láthatóan nem tudja cipelni a kereszt felső gerendáját. Azt azonban nem szeretnék, hogy Jézus a csúfos kivégzés előtt meghaljon, így egy ünnepre érkező embert cirénei Simont kényszerítik arra, hogy keresztje felső gerendáját cipelje. Simon ezzel részt vesz Jézus szenvedéseiben azáltal, hogy ő is hordozza a keresztet.

Kényszerítik rá, ahogy a mi életünkben is lehetnek olyan időszakok, külső körülmények, vagy belül hordozott fájdalmak, amelyek kényszeríthetnek arra, hogy keresztet hordozzunk, hogy ilyen módon mi is átélhetünk valamit Krisztus szenvedéséből, keresztbordozásából, abból az útból, amit ő átélt értünk. De vajon hogyan, milyen lelkülettel vállalta cirénei Simon ezt az utat? Lázadozva a külső akarat ellen, kérdőre vonva Istent? Belső elégedetlenséggel vagy örömmel? Mert tudta, kinek az útjában vehet részt, ki az, aki a jóval nagyobb részt vállalta érte.

Kempis Tamás: Krisztus követése című írásában így elmélkedik a keresztbordozásról: (részlet) 11. "Kevesen vannak, akik Jézus keresztjét szeretik I. Sokan sűrögnek Jézus körül, akik szeretik az ő mennyei országát, kevesen, akik keresztje alá hajtják vállukat. Sokan vannak, akik vágyakoznak vigasztalására, de kevesen kérnek részt a megpróbáltatásból. Lakomájában sokan melléülnek, böjtjét kevesen vállalják. Arra mindenki vágyakozik, hogy vele örvendezzék, kevesen akarnak valamit szenvedni érte.

Sokan követik Jézust a kenyértörésig, de kevesen isszák ki vele a szenvedés kelyhét. Sokan áldják a csodáit, kevesen követik a kereszt gyalázatáig. Sokan szeretik Jézust addig, míg kellemetlenségük nem támad miatta. Sokan dicsérik és áldják, míg tőle vigasztalásokban részesülnek. Amint pedig elrejtőzik, és egy kis időre magukra hagyja őket vagy panaszkodni kezdenek, vagy túlságosan is elhagyják magukat. Ám akik Jézust Jézusért szeretik, és nem saját vigasztalásuk miatt, azok éppúgy áldják őt a zaklattatásban, és ha szívük szakadna is, mint a legédesebb vigasztalás idején. S ha sosem akarná vigasztalásban részesíteni őket, akkor is mindig dicsérik, és hálát adnának neki."

Vajon hol tartunk mi ezen az úton? Hol vagyunk a keresztbordozás nehéz ösvényén? Nem csupán saját keresztünk hordozásában, de mások terhének hordozásában. Mert a magunkét még csak -csak elhordozzuk, de felvesszük -e örömmel a másokét is vállunkra?

Bizony „a lélek ugyan kész, de a test erőtelen”. A szándék megvan, elméletben mindenre készek vagyunk, de amikor ott van a kereszt, akkor ránk nehezedik súlya és szabadulnánk tőle.

Jézus nem szabadult meg tőle: értünk vállalta a nagyobb részt, a szenvedést és a halált, a mi bűneink büntetését a keresztúton. A keresztben is imádságban és éberben. Kitartott azon az úton, amelyet a Mennyei Atya bízott rá. Pedig ott is, sőt ott még nagyobb erővel szólt a kísértő hangja, az utolsó óráiban is.

Mert ha Ő valóban Isten Fia, akkor leszállhat a keresztről, akkor megmentheti önmagát. A legnehezebb talán pedig az volt a számára, hogy azt is átéli, az Atya elhagyta, nem áll ki mellette. Hogyan is lehet akkor végig csinálni ezt a küldetést? Vajon ott lesz-e Atyja a sír sötét mélyén és feltámasztja-e őt, ahogy előre jelezte? Hiszen most úgy érzi elhagyta, nincs vele. Így mondja el a 22. Zsoltár szavait Dávid király zsoltárát imádságként, az Atyaistenhez fordulva és mint a prófécia megtestesítőjeként is, mert a zsoltár minden szava beteljesedik Jézus kereszthalálakor:

“2Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! 3Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. 4Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izráel dicséretei. 5Benned bíztak őseink, bíztak, és megmentetted őket. 6Hozzád kiáltottak segítségért, és megmenekültek, benned bíztak, és nem szégyenültek meg. 7De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. 8Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják: 9Az ÚRra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte! 15Szétfolytam, mint a víz, kifiramodtak a csontjaim. Szívem, mint a viasz, megolvadt bensőmben. 16Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt, a halál porába fektettél. 17Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlyukasztották kezemet, lábamat. 18Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám. 19Megosztoznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek. 20Ó, URam, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre!

Micsoda kísértés lehet ez Jézus számára, hogy mindent otthagyjon, leszálljon a keresztről és mentse magát, amíg megteheti. De nem tette, mert kitartott éberén minden körülmény ellenére amellet, amit az Atya rábízott. Kitartott mindvégig miattunk.

Mindezt azért tette, hogy Ő legyen az, aki segít nekünk a kereszthordozásban. Ő az, aki mellénk áll és vigasztal, aki erőt ad minden megpróbáltatásban. Mert az Atya nem hagyta őt el, hanem harmadnapon bizonyosságot tett Jézusról, arról az keresztútról, amelyet végigjárt és megdicsőítette azzal, hogy feltámasztotta őt a halálból és minden hatalmat a kezébe adott. A Gecsemáné kertbeli gyötrődése, a Golgota eseménye, Nagycsütörtök és Nagypéntek eseményei mind így kapnak értelmet, így lesz áldássá a mi életünkben.

Mint élő Urat bármikor segítségük hívhatjuk, hiszen ő tudja milyen félni, rettegni a haláltól, elmúlástól, a szenvedéstől. Átélté a fájdalmak minden mélységét, az elhagyatottságot, és kitaszítottságot. Bátran fordulhatunk hozzá erőért és vigasztalásért, útmutatásért. Ő ad erőt és segítőkész lelkületet is mások terhének hordozásához is. Ámen.

Imádkozzunk:

Úr Jézus, köszönjük, hogy vállaltad értünk a keresztutat. Kérünk adj nekünk erőt, hogy hordozni tudjuk mi is keresztünket, hogy mások terheit is fel tudjuk venni. Kérünk légy a betegekkel, mindazokkal, akiket beteggé tett a vírus, adj nekik gyógyulást, erőt a betegség hordozásában. Légy velünk Urunk, maradj velünk! Ámen.